

КАЗКА ПРО ГОШУ

В одній великій квартирі, де було безліч кімнат і закамарків, жив-поживав пилососик Гоша. Він був маленький, тому збирати пилюку йому ще не дозволяли. Кілька разів на день Гоша губився у квартирі, отож господарям доводилося чимало потрудитися, щоби знайти його і занести на місце — у прикомірок, де крім нього жили Швабра, дві сестрички ганчірки і галаслива родина щіток. Але всидіти довго у прикомірку пилососик не міг. Тому, тільки-но чув, що господарі пішли, він вибирався — і знову нипав кімнатами і коридорами, розглядаючи різноманітні дивовижні речі. У квартирі стояли грізні велетенські шафи на левиних лапах, громіздкі трюмо з гордовито піднятими дзеркалами, тонконогі журнальні столики. Їм, звісно, було не до пилососика. Вони навіть не помічали гостя, мріючи про новий лак чи химерні кришталеві прикраси. Журнальним столикам ввижалися строкаті різнобарвні журнали, розгорнуті на сторінках, де були зображені новенькі блискучі автомобілі. А Гоша мріяв про той час, коли він підросте, — і замість маленьких коліщат у нього з'являться великі й міцні колеса. Тоді він зможе подорожувати і побачить світ, у якому є — пилососик був певен цього! — не лише шафи, трюмо та журнальні столики.

Коли за вікном засутило, Гоша зрозумів, що назад у прикомірок йому не повернутися... Пилососик засмутився: він боявся розлютити господарів.

Гоша підкотився ближче до батареї і заховався за фіранкою. Тут він і вирішив переночувати.

Великий настінний годинник пробив північ. Біля батареї було тепло і затишно.

Раптом пилососик Гоша розчув у темряві якийсь шарудіння. Зачаївши

подих, він визирнув із-за штор і побачив маленького, заввишки з кішку, чоловічка, худого і з довгим носом. За спиною у нього висіла легенька торбинка.

Чоловічок, щось наспівуючи собі під ніс, ходив по кімнаті і трусив торбинкою, а з неї на підлогу сипався якийсь порошок.

Гоша подався вперед і зупинився, щоби якомога краще роздивитися цього дивного чоловічка. А той, помітивши Гошу, відбіг убік і заховався під шафу.

— Ви хто? — пошепки запитав пилососик.

— Я — дідусь-Пилотрусь, а ви?

— Я — Гоша.

Чоловічок виліз з-під шафи і полегшено зітхнув.

— Це добре, що ви — Гоша,— сказав він.— Я думав, ви цей...

Чоловічок, здавалося, навіть боявся вимовити ім'я свого ворога.

— А що ви робите? — запитав Гоша.

— Квартиру пропилюю,— пояснив дідусь-Пилотрусь. — Робота в мене така.

— А навіщо?

— Я ж сказав — робота в мене така!

— А! — зрозумів Гоша.— Давайте я вам допоможу!

— А ти зможеш? — недовірливо запитав чоловічок.

— А це не важко?

— Не дуже. Зачекай! — дідусь-Пилотрусь вибіг у коридор і приніс ще одну маленьку торбинку.— Тримай! Закидаєш її на спину, а потім йдеш кімнатою й акуратно трусиш. Зрозуміло?

— Але я не можу ходити, я тільки їжджу...

— Не біда, хоча й погано, — похитав головою дідусь-Пилотрусь.— Все одно спробуй!

Гоша закинув на спину торбинку з пилом і проїхав по кімнаті.

— Для початку непогано! — похвалив його чоловічок. — Учися, і тоді я віддам тобі половину кімнат.

— А навіщо мені половина кімнат? — здивувався пилососик.

розповідав господині нові кухонні рецепти, а вона уважно його слухала і навіть щось записувала в товстий зошит.

НІЧНИЙ ГІСТЬ

 ізньої літньої ночі, коли вся квартира спала міцним сном, Гоша виліз із прикомірка й поїхав у велику кімнату, де він щонаочі зустрічався із дідусем-Пилотрусем, щоби до світанку працювати, старанно розстеляючи пил по підлозі. Їхав він не поспішаючи, прислухаючись до нічних таємничих звуків, що долинали з вулиці, і до інших, зовсім не таємничих, що доносилися зі спальні — там, щось бурмочучи уві сні, хропів і сопів носом господар.

— Ку-ку! — зненацька сказала за стінкою сусідська дзигаркова зозуля. Гоша від несподіванки заляк на місці та почав наслухати...

І почув щось дивне — шурхотіння просто в цьому ж коридорі, де він стояв!

Пилососик спробував уважніше придивитися, але було так темно, хоч в око стрель. І дуже страшно.

— Можливо, це Пилотрусь?! — подумав пилососик і вже хотів пошепки покликати свого друга. Та одразу ж подумав: “Якби це був Пилотрусь, то він би озвався!”.

Раптом шурхотіння втихло — і Гоша зрозумів, що хтось теж причаївся і, напевно, теж злякався. А може, цей хтось — злодій? Нічний грабіжник?! Телефункен одного разу розповідав, як його двоюрідного брата поцупили просто з магазину, і теж уночі...

Гоша так розхвилювався, що мало не закричав.

— Що ж робити?! — думав він. І раптом хтось важко зітхнув. І подих цей був таким втомленим, що пилососик перестав боятися.

— Хто там?! — прошепотів він у темряву коридору.

— Я-я... — відповів тихий зляканий голос.

— Ти?! — трохи здивовано перепитав Гоша.

— Так, я... — підтвердив голос.

— А ти хто?! — запитав пилососик.

— Сусід... — відповів голос.

— Петро Іванович?! — Гоша пригадав, як господар називав сусіда.

— Ні, я його хом'як... Теж Петя...

Гоша замовк, задумався. Було у цьому щось дивне, що хом'яка звали так само, як і його господаря.

— Адже мого господаря не звати Гошою?! — думав пилососик.

— Мені би Пилотруся знайти... — жалібно попросив хом'як Петя.

— А-а,— сказав Гоша.— Він повинен бути у великій кімнаті. Ходімо!

— Пішли! — сказав з темряви хом'як.

Гоша під'їхав до дверей у велику кімнату, штовхнув їх і переступив через невеличкий поріг. Тут було значно світліше — з широкого вікна

лилося жовте місячне сяйво.

Гоша озирнувся і нарешті побачив хом'яка Петю.

— Який цікавий звір! — подумав про хом'яка пилососик. Адже він досі не бачив жодної тварини, окрім таргана.

Хом'як стояв посеред кімнати і крутив головою навсібіч, намагаючись відшукати Пилотруса.

— Пилотрусе! — покликав Гоша.— Тут до тебе прийшли!

— Хто? Де?! — пролунав знайомий голос з-під шафи.

— Це я... — озвався хом'ячок.

Пилотрусь виліз з-під шафи і підійшов до нічного гостя.

— Ой! — здивовано сказав він. — Петре?! Ти?

— Ага,— кивнув хом'як.

— А мені розповідали, що тебе ваша кішка з'їла! — продовжував дивуватися дідусь-Пилотрусь.

— Хвіст відкусила,— Петя повертів залишком хвостика.— Але її за це звільнили, вона тепер у підвалі живе...

“Оце так! — подумав Гоша і теж здивувався.— Виявляється, Пилотрусь усіх знає. А я, щиро кажучи, думав, що він із квартири не виходить!”

— А де ж ти пропадав?! — продовжував розпитувати Петю Пилотрусь.

— Мене господарі в село брали відпочивати, — розповідав Петя.— А тепер от на море полетіли... І мені навіть нічого поїсти не залишили...

В останніх словах хом'ячка пролунала така гірка образа, що Гоші стало його дуже шкода.

— То ти, напевно, їсти хочеш?! — здогадався Пилотрусь.

— Вони вже три дні як полетіли...— кивнув Петя.

— Ну тоді треба на кухню йти, — скомандував дідусь-Пилотрусь. — Знаю я там одну місцину...

І вони утрюх навшпиньки пішли темним, довгим коридором, прислухаючись до таємничих і не таємничих нічних звуків.